

Живота като театър /есе/

Публикувано от Simonsita на 02.02.2010, 19.21

Живота като театър /есе/

Мислих, разсъждавах, анализирах много, докато стигна до извод – удовлетворяващ мен самата, че всъщност животът неусетно ни вълчи в своя театър, а режисьорите на постановките – това сме ние, хората! Причината да си задам този фундаментален въпрос – как животът ми се трансформира в една нова форма – театър е задаването ми на друг въпрос – какво е живот? Това е един от вечните философски въпроси, подлежащ на хиляди разсъждения, пораждащ нови въпроси и недотам пълни отговори. Пред всеки човек стои тайнството на живота - от къде идваме, какво правим, на къде отиваме?! Разкриеш ли дарбата да си човек ти започваш да мислиш, да задаваш въпроси и ето там се появява отговорът на този въпрос, за когото можеш да откриеш дори своята истина, но не и да си напълно сигурен, че тази твоя истина е истина и за целият свят.

Не е лесно да си жив, не е лесно да играеш ролята, която все пак ти си избрал, била тя добра или лоша. Всъщност, ако разглеждаме театърът като изкуство и не излизаме от рамките на това, че всяко изкуство е красота. То тогава героите не могат да се подразделят на положителни и отрицателни в зависимост от това каква роля играят. Въпросът е как ще я изиграят, едва тогава можем да характеризираме героите на талантиливи или не. Тъй като ние сме режисьори на нашия свят, на нашето съществуване в нашите ръце стои задачата да си изберем такава роля е живота, която да можем да изиграем пълноценно! Но ето, че отново в съзнанието ми изкрещява нов въпрос: „кой ще прецени дали се справяме добре? Та нали ни трябва публика за тази цел? А как да я получим като това отново сме ние?”

За да си добър актьор, отлично трябва да играеш своята роля, да се откъснеш от реалния, човечния свят. Често срещано явление! Когато се стараеш да си това, което се очаква от теб, когато на всяка цена искаш да осъществиш мечтите си, когато неусетно ставаш роб на собствените си „ценности”, ти неусетно слагаш маската и започваш да играеш. Играеш така сякаш това ще е последната ти битка на земята... Но ако всеки е готов да сложи маската си, светът ще се превърне в едно бездушно пространство, едно студено тяло. Различните маски, които слагаме всъщност са различните роли които играем в живота. **Хубаво е да си различен във всяко едно свое начинание, но различен в рамките на това да бъдеш себе си.** Различието ни запазва като истински герои в своя свят.

Въпреки че сме изправени пред редица трудни житейски пътища, в повечето случаи избираме да играем себе си, защото така избираме духовен мир, избираме да градим

своята чиста съвест. Да устоиш пред предизвикателствата с цел да съхраниш себе си изисква силна воля. Но дали само тя ни е нужна? Когато сме се изправили пред избора да поемем пътя на омразата, дори по – негативния път – на бездушието, на безразличието, имаме ли сили да погледнем в себе си и да се запитаем на къде отиваме? Преди да се изправим пред такова решение трябва да сме минали през редица душевни метаморфози, навярно сме изиграли редица „малки“ роли. А именно тези „малки“ роли ни помагат да открием , че животът в цялата си същност е един театър, защото малките неща градят големите – едното цяло. Всички ние сме герои на сцената на живота. Герои сме, но различието ни като хора идва от факта, че някои избират да играят положителна, отрицателна или пък неутрална роля. Зависи от това какво искаме от живота, на кои въпроси сме си отговорили и до колко се познаваме. Но трудно е да се погледнеш от страни, да откриеш, че освен твоя истина съществува и друга. Не виждаме околното, с което гледаме, не можем да се взрем в себе си, както се вираме в света, животът е преди всяко познание, той прави себе си.

Ако играем положителната роля в нашия свят, ако не я използваме за осъществяване на целите си, бихме запазили моста здрав, дори повече, бихме се запазили върху него. Защото театърът съществува и ние не можем да избягаме от него, въпроса е какъв е жанрът, в който ще „творим“. Не можем и да спрем да си задаваме въпроси, защото така удовлетворяваме човешките си потребности, израстваме в нашия театър, в театъра на другите, защото „Неизследваният живот не си струва да бъде изживян“ Сократ.